

Phần 3

Chương 7

Nhận Hồi gần như là hoảng sợ nhìn người đang ở phía trên mình, mắt cũng sắp thành mắt gà chọi mất rồi.

Hơn nửa ngày sau, nàng mới tỉnh táo lại từ kinh hãi cực độ, nàng cắn chặt răng, bắt đầu giãy giụa, nhưng Nhận Hồi chưa từng nghĩ A Phúc lại khỏe như thế, hấn ôm chặt nàng trong ngực, tay nắm chặt lại, thiếu niên gầy yếu này như thể bắt được cọng rom cứu mạng, khiến cho nàng hoàn toàn không có sức phản kháng lại.

Ngay lúc nàng giãy giụa, hàm răng A Phúc lại dùng sức thêm, Nhận Hồi chỉ thấy đau đớn bèn nhón, sau đó trong khoang miệng tràn ngập mùi máu tươi.

“Đau!” Nhận Hồi nghèn nghẹn phát ra tiếng la mớ hồ trong cổ họng.

Nhưng sau khi nếm phải mùi máu tanh, A Phúc như thể bị cái gì đó kích thích, hàm răng nói lỏng ra, dùng sức mút vết thương trên môi Nhận Hồi, cử động như thế khiến cho A Phúc vốn đang cắn triệt để biến thành hôn môi.

Tuy hấn chỉ đang mút máu nhưng đã đủ để khiến Nhận Hồi giận điên lên, cắn một cái thì nàng cứ xem như bị chó cắn rồi thôi, nhưng bây giờ thì tính sao đây hả?!

Cho dù muốn giờ trò cũng phải là nàng đi giờ trò với người khác đấy nhé!

Tên tiểu tử thôi này!

Nhận Hồi cong đầu gối lên, dùng sức thúc mạnh vào chỗ yếu trên bụng hấn, đẩy thẳng hấn lên, sau đó đánh một quyền lên mặt hấn, hình như hấn có vẻ choáng váng, đầu nghiêng qua một bên.

Nhận Hồi nhân cơ hội này vội đẩy hấn ra muốn bỏ chạy.

Nhưng chưa đợi nàng đứng vững lại mà chạy, bên hông đã bị xiết chặt, là A Phúc nắm lấy thắt lưng nàng.

Nhận Hồi dùng bước chân, quay đầu lại nhìn hấn.

A Phúc quỳ trên mặt đất, một tay ôm ngực, một tay nắm chặt thắt lưng nàng, ngón tay dùng sức đến trắng bệch cả ra, toàn thân hấn run rẩy, đau đớn khôn cùng vẫn bao phủ lấy hấn, nhưng thần trí của hấn lại như tỉnh táo hơn vừa rồi một chút.

“Chớ đi...”

Nhận Hồi nhìn hấn chằm chằm, trước mắt hơi mờ: “Người túm thắt lưng ta nói những lời này là ý đồ nếu ta từ chối thì người sẽ tháo thắt lưng của ta, để ta trần truồng đi về phải không...”

“...”

Tuy là nói như vậy nhưng Nhạn Hồi cũng không động đậy nữa, A Phúc đã dịch sang nửa bước sang phía trước Nhạn Hồi, sau đó ôm lấy eo nàng, giam cầm nàng thật chặt như vừa nãy. Hắn như thể một tên ăn mày đang cầu xin thần minh cứu giúp, không chịu buông tha cho chút hi vọng cuối cùng của mình.

Mặt hắn dán lên eo nàng, cảm nhận nhiệt độ cơ thể nàng, lắng nghe nhịp tim của nàng.

Hắn ôm rất chặt, bốn phía quá yên tĩnh, Nhạn Hồi dường như lại có thể cảm nhận được nỗi đau của hắn, toàn thân hắn run lên, cổ họng vì không đè nén nỗi đau đớn mà phát ra tiếng rên khe khẽ.

“Ồ lại đi, ở cạnh ta.”

Cho dù Nhạn Hồi không thừa nhận nhưng nàng đích thực là người ăn mềm không ăn cứng. Lúc này quả thực là nàng không cách nào đá văng người thiếu niên xinh đẹp này ra để chạy trốn được. Vì thế nàng im lặng đứng bên hồ nửa ngày, sau đó kí đầu A Phúc một cái:

“Người ghì chặt làm mông ta đau rồi... Tiểu tử thôi.”

Động tác này kéo dài tới hơn nửa đêm, mãi đến khi ánh trăng cũng ẩn mình không thấy đâu nữa, A Phúc mới run rẩy chậm rãi trở lại bình thường.

Nhạn Hồi hỏi hắn: “Người đỡ hơn chưa?”

A Phúc không trả lời, Nhạn Hồi chỉ cảm thấy bên hông nói lỏng ra, là A Phúc đã thả tay ra, hắn như thể đã dùng hết sức lực, người mềm nhũn đi, chóng mặt ngã xuống mặt đất.

Nhạn Hồi nghe thấy tiếng động nhẹ bên cạnh hồ nước, nàng nhìn khuôn mặt A Phúc đầy mồ hôi, chỉ đành thở dài: “Lần này là do hôm nào người cũng nhường ta ăn ba cái mìn thầu ta mới giúp người đấy.”

Nói xong Nhạn Hồi liền nhóm lửa bằng chồng củi mà A Phúc ôm tới bên hồ lúc nãy.

Đợi đến khi lửa cháy đượm rồi, A Phúc mới hơi giật mình tỉnh lại. Hắn nghiêng đầu nhìn khuôn mặt Nhạn Hồi. Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt nàng khiến cho nàng như có vẻ tươi tỉnh hơn thường ngày, môi nàng hơi sưng, biểu lộ rõ ràng vừa rồi hắn dùng sức bao nhiêu.

Trong miệng hắn vẫn còn vương vấn mùi máu của Nhạn Hồi.

Máu của nàng...

Trong lòng A Phúc nóng lên, hắn buộc phải nhắm mắt lại ổn định tinh thần...

Một lát sau, A Phúc ngồi dậy.

Nhạn Hồi quay đầu nhìn hắn một cái: “Tỉnh rồi.” Nàng ném một khúc củi vào đống lửa, hỏi hắn: “Giải thích chút xem.” Nhạn Hồi khoanh tay mỉm cười

vô hại: “Nếu giải thích không có sức thuyết phục, khiến ta nổi giận thì ta sẽ đánh ngươi đó. Đồ tiểu xà yêu.”

A Phúc phủ tay áo, cũng không giả bộ mà thân nhiên nói: “Ta không phải xà yêu.”

Nghe được câu nói đầu tiên này, Nhạn Hồi mới an tâm được một chút, dám dừng cảm thừa nhận thân phận của mình, phá hỏng mọi lời nói dối của mình lúc trước, lời nói tiếp theo ít ra cũng có thêm nửa phần đáng tin.

“Ta tên là Thiên Diệu.”

“Thiên Diệu.” Nhạn Hồi lặp lại, nhưng lại thấy hấn liếc nàng một cái, đôi mắt có thần hơn ngày thường một chút. Trước kia lúc Nhạn Hồi lên lớp, Lăng Tiêu đã nói với nàng tên của yêu quái có niệm lực, là chú ngữ theo bọn chúng cả đời từ lúc mới sinh ra. Đã biết tên chúng thì lại càng có thêm khả năng tổn thương chúng.

Hấn đã chịu thành khẩn xưng tên mình rồi thì lời nói tiếp theo lại có thêm độ tin cậy hơn một chút nữa rồi.

Nhạn Hồi nhẹ gật đầu, khoanh tay chờ tiếp.

“Ta là yêu long ngàn năm.”

Nhạn Hồi vẫn khoanh tay như trước, nhưng ánh mắt đang nhìn chăm chăm Thiên Diệu lại run sợ mấy phần. Sau khi phân tích hoàn toàn ý nghĩa của mấy chữ này rồi, Nhạn Hồi lại lập tức nảy sinh ý đồ xúc động muốn bơi mỡ lên lòng bàn chân mà chạy thật nhanh.

Yêu... Long đó! Là rồng đó! Là sinh vật trong truyền thuyết đó!

Còn là ngàn năm nữa đó!

Rồng tu luyện ngàn năm đã có thể được phi thăng rồi! Đã sớm nên rời khỏi thế gian này rồi! Đám tiểu yêu tiểu quỷ muốn câu mạng của hấn cũng phải xem có đủ trình độ đi hỏi hấn không đã!

Tám mươi tám lượng vàng hả? Nuôi một tên Trương đại mập hả? Làm giàu nửa đời sau sao?

Những thứ này so với mạng mà nói thì Tính! Là! Cái! Gì!

Nhạn Hồi nuốt nước miếng, khóe miệng hơi cứng nhắc: “Ồ... A?” Nàng cố gắng bình tĩnh lại, giả bộ như không để ý, nhưng khóe mắt lại hơi run rẩy: “Nghe... Nghe ra... Cũng khá là... Lợi hại nhỉ.”

Thiên Diệu chỉ nhìn nàng chăm chăm. Mãi đến khi vẻ mặt cứng nhắc lạnh nhạt của Nhạn Hồi không giả bộ nổi nữa, nàng sắp sụp đổ rồi mới hỏi hấn: “Ngươi là rồng thật sao? Là loại trong truyền thuyết kia hả? Là loại thêu trên quần áo hoàng đế ấy hả?”

“Ừ.”

Nhạn Hồi đột nhiên cảm thấy hình như tối nay gió bên hồ thổi mạnh hơn thì phải, thổi đến nổi đầu nàng hơi đau rồi. Nàng xoa huyết thái dương: “Nếu như... Ta nói nếu như thôi nhé, nếu như ta không tin người thì người có thể dùng cách nào, cách nào mà không giết ta ấy, chứng minh cho ta xem một chút không?”

Nghe Nhạn Hồi nói những lời này, mí mắt Thiên Diệu hơi rũ xuống, ánh lửa phản chiếu trong đồng tử màu đen của hắn thành đốm hồng nho nhỏ: “Không.” Hắn nói: “Ta không có cách nào chứng minh cho cô thấy được hết.”

Nhạn Hồi đánh giá hắn: “Cho ta xem vậy rỗng hay sùng rỗng cũng không được sao?”

Thiên Diệu nhìn nàng chăm chăm, trầm mặc không nói lời nào.

Thấy vẻ mặt của hắn như thế, Nhạn Hồi mới nhớ tới chuyện trên người hắn không có pháp lực.

Nàng sững sờ nhìn hắn một lát, đôi môi hắn vẫn hơi nhợt nhạt như cũ, dường như trong cơ thể hắn vẫn có đau đớn mơ hồ đang chạy trốn, tâm lý sợ hãi của nàng nhất thời giảm xuống một chút.

Cũng đúng, người trầm mặc ít nói xưa nay vẫn áp dụng nguyên tắc “Làm nhiều chớ nói nhiều”, nếu như hắn có bản lĩnh giết nàng thì lúc vào “Động phòng” ngày đó, hắn đã làm thịt cái người dám cuồng vọng làm càn cuội trên người hắn là nàng đây rồi.

Sao còn phải đợi tới hôm nay nữa chứ.

Cảm giác sợ hãi lui đi rồi, Nhạn Hồi mới nghi hoặc: “Không phải rỗng là loài vật ngao du thiên hạ, thấy đầu không thấy đuôi sao... Sao người lại ở trong chốn thâm sơn cùng cốc này, còn... biến thành như vậy.”

Ánh mắt Thiên Diệu rơi xuống đồng lửa: “Hai mươi năm trước ta gặp phải kiếp nạn trong số mạng. Pháp lực mất hết, gần như là chết giữa đất trời. Mười năm trước vừa hay gặp cơ duyên, ta nhập vào cơ thể thiếu niên thôn dã này, được Tiêu lão thái nuôi nấng, sống tạm tới bây giờ.”

Hắn cũng không giải thích cụ thể, nhưng chỉ mấy câu đó thôi đã đủ để giải quyết vấn đề trong lòng Nhạn Hồi rồi.

Nhạn Hồi “A” lên một tiếng, cảm giác kỳ lạ lại hiện lên trong đầu, nhưng nàng lại không bắt kịp.

Nàng hỏi tiếp: “Vậy tối nay là người có chuyện gì?”

Thiên Diệu dừng một chút rồi lại nói: “Ta không vượt qua được kiếp nạn, vẫn bị thương nặng, mười năm nay, cứ tới đêm trăng tròn ta liền đau đớn khó nhin.” Ánh mắt hắn hơi vòng vo đảo qua đôi môi Nhạn Hồi: “Máu trong cơ thể người tu tiên khiến ta dễ chịu hơn không ít.”

Đã biết thân phận yêu quái của hắn, lại còn nghe hắn nói như thế, Nhạn Hồi nào còn tâm tư đi quan tâm chuyện có phải mình bị người ta giở trò hay làm

nhục trong sạch nữa, trong đầu nàng chỉ hiện lên mấy chuyện liên quan đến việc máu nàng có thể khiến hắn dễ chịu hơn không ít.

Sau đó mặt nàng liền trắng bệch cả ra.

Hắn giữ nàng lại bên người thì ra là vì để phòng ra liều thuốc giảm đau này đây!

Bây giờ nàng là người tu tiên không có pháp lực, với hắn mà nói thì há chẳng phải là bữa tiệc đưa tới tận miệng sao. Lần này chỉ là cắn miệng, nếu lần sau cắn cổ thì hắn là nàng tới lúc phơi thây rồi đấy nhỉ.

Nhạ Hồi cố gắng bình tĩnh lại, tự nói với mình, tuy rằng bây giờ nàng không có pháp lực nhưng tên này cũng không có cơ mà! Tuy công phu ngoại gia của hắn dường như cao hơn nàng một chút, nhưng hai chân hắn chưa chắc đã chạy nhanh bằng nàng cơ mà!

Nhạ Hồi gật nhẹ đầu: “VẬY... Chuyện cũng đã giải thích rõ ràng, trời cũng sắp sáng rồi, chúng ta về trước đã.”

Nhạ Hồi đứng lên, nhưng Thiên Diệu vẫn chẳng nhúc nhích.

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng: “Ta có chuyện muốn nhờ cô giúp.”

Nhạ Hồi nghiêng đầu nhìn hắn: “Chuyện gì?”

Thiên Diệu chỉ một ngón tay: “Lần trước ta mang cô tới một sơn động. Trong đó không có bí bảo mà xà yêu đã đánh cắp, nhưng lại có thứ có thể ức chế đau đớn trong cơ thể ta vào đêm trăng tròn.” Hắn nói: “Ta muốn cô lấy vật kia ra giúp ta.”

“Chỗ đó có kết giới, ta không có pháp lực, không vào được. Ta không làm được.” Nhạ Hồi chẳng thèm suy nghĩ mà từ chối luôn.

Giúp yêu quái hả, nàng thừa cơm chắc...

“Ta có thể giúp cô tìm lại pháp lực, hôm qua nhìn thấy xà yêu bị què chân kia, ước chừng trong lòng cô cũng đã có tính toán.” Thiên Diệu tùy tiện nghịch đồng lửa: “Nhưng...” Hắn nhìn nàng chằm chằm, sắc mặt giọng điệu dường như không khác trước là mấy, nhưng lại lạnh lùng như đỉnh núi tuyết.

“Tuy ta không có pháp lực, nhưng ta nói cho cô hay, màn thầu cô ăn mỗi ngày đều bị ta hạ chú thuật...”

Nhạ Hồi sững sốt.

“Chú lực không mạnh, nhưng đã bao ngày rồi, lại thêm mỗi ngày cô đều ăn rất nhiều, cho tới hôm nay, nếu như ngày nào không ăn thì chắc là sẽ...” Ánh sáng trong mắt Thiên Diệu khẽ lóe lên: “Bạo thể mà vong⁽¹⁾.”

Đôi mắt Nhạ Hồi trợn to trừng hắn, không dám tin.

Thiên Diệu cũng ngẩng đầu nhìn nàng, ánh lửa nóng rực không khiến đôi mắt hấn ẩm áp hơn được chút nào, giọng điệu của hấn lạnh như băng, khoe miệng hơi cong lên mang theo nụ cười lạnh ác ý: “Cô nghĩ kĩ lại đi.”

Thì! Ra!

Uổng nàng vừa rồi còn nể hấn ngày nào cũng nhường nàng ăn nhiều mản thầu hơn mới không vút bỏ hấn! Vậy mà hấn còn dám hại nàng! Bây giờ nghĩ lại, lần đầu tiên hấn gặp nàng lại cho nàng ăn nhiều mản thầu như vậy, đích thị là đã tính kế với nàng từ lúc đó rồi!

Đồ yêu quái cáo già vô liêm sỉ này! Đồ côn trùng dài ngoằng đáng đau đớn đến tê tâm liệt phế ngàn năm! Đồ... Đồ...

Nhạn Hồi nắm chặt nắm tay, nghiến răng ken két, nhưng sau nửa ngày, nàng lại hít sâu một hơi, nín giận buông lỏng nắm tay.

Nàng nhìn Thiên Diệu từ trên xuống dưới: “Được, bây giờ cả hai chúng ta đều không có pháp lực, dù ta bị người quản chế nhưng người cũng không dám giết ta.”

Nàng nhìn Thiên Diệu chằm chằm, nghiến răng nghiến lợi cười: “Hai chúng ta bây giờ cứ, từ, từ, mà, chơi.”

Thiên Diệu cuối cùng cũng đứng lên, đau đớn trong cơ thể hấn dường như đã biến mất. Hấn chớp mắt một cái, đôi mắt vô cùng đẹp đẽ phản chiếu bóng dáng của Nhạn Hồi: “Trời sáng rồi.” Hấn nói: “Về thôi.”

Về? Không về được nữa.

Thù này, bọn họ đã kết to rồi.

Ghi chú:

1. Bao thể mà vong: cơ thể nổ tung mà chết.

Chương 8

Nhạn Hồi nhìn Thiên Diệu nghiêm chỉnh cả buổi tối, cả tối nàng không được ngủ, cuối cùng còn biết ngay từ ngày đầu tiên, nàng đã bị người ta tính kế rồi, nàng cảm giác mình như một cái đầu trâu ngu xuẩn vậy, bị người ta xỏ mũi dắt đi từ bấy đến giờ.

Bụng nàng ngập lửa giận.

Sáng sớm, sau khi theo Thiên Diệu về tiểu viện từ bên hồ rồi, nàng liền bò lên giường, túm chăn mền trùm kín đầu buồn bực, mặc kệ hết thấy.

Tiêu lão thái ngã bệnh, nằm liệt giường không dậy nổi, Thiên Diệu hầu hạ bên cạnh bà lão nên cũng không có thời gian tới quản nàng.

Nhưng Nhạn Hồi nấp trong chần, lẩn qua lẩn lại vẫn không ngủ nổi, lời Thiên Diệu nói cứ lặp đi lặp lại trong đầu. Từ lúc Nhạn Hồi được Lăng Tiêu thu làm đồ đệ rồi mang về núi Thần Tinh cũng đã được mười năm rồi, những năm này số yêu quái nàng giết cũng không nhiều lắm, nhưng cũng đã thấy đã nghe không ít rồi. Giống loài thiên kỳ bách quái gì cũng đều đủ cả...

Nhưng nói đến yêu long...

Yêu long hai mươi năm trước...

Trong đầu Nhạn Hồi chợt lóe lên, lúc trước ở bên hồ, suy nghĩ quá hỗn loạn nên nàng vẫn chưa nghĩ tới, bây giờ một mình yên tĩnh suy nghĩ rồi, nàng mới chợt nhớ ra là đã nghe người ta nói qua ở xó xỉnh nào đó, hai mươi năm trước, Quảng Hàn môn chủ và sư tổ của nàng là Thanh Quảng chân nhân đã cùng nhau giết một đại yêu quái, về phần chân thân của con yêu quái kia, có người thì nói là rắn, có người nói là hồ ly, truyền thuyết xôn xao, không có tính ổn định, cuối cùng thì có thật là có chuyện này xảy ra hay không cũng chẳng còn ai chắc chắn được nữa.

Thân phận hai vị tiên nhân đương sự cao như vậy, đương nhiên là chẳng có ai dám tới hỏi họ, vì thế chuyện này trở thành truyền thuyết lưu truyền trong đám tiểu đồ đệ.

Có người nói Quảng Hàn môn chủ vốn bị yêu quái lừa gạt, đã yêu một tên yêu quái sâu đậm, cuối cùng phát hiện ra tất cả đều là âm mưu của con yêu quái đó bày kế, vì thế mới mạnh mẽ ra tay trừ con yêu ma này vì hiên hạ, có người nói Sư tổ Thanh Quảng chân nhân của phái ta một đêm nào đó xem thiên tượng, phát hiện ra có yêu ma lâm thế, vì vậy mới liên thủ với Quảng Hàn môn chủ, chung tay trừ yêu ma. Trong đó đã xảy ra vài chuyện yêu hận tình thù mờ hồ khó nói, trình độ máu chó đến nỗi đã lan truyền nhanh chóng trở thành câu chuyện tam tặc⁽¹⁾ trên phố...

Đúng vậy, trong đầu Nhạn Hồi bỗng nhiên rõ ràng hẳn, nàng nhớ rõ vào ngày nắng nọ, mấy huynh đệ tỷ muội tụ lại cùng nói chuyện này, đúng lúc sư tổ Thanh Quảng chân nhân tới kiểm tra chúng đệ tử, mấy vị sư tỷ đang nói đến là sinh động, hoàn toàn không phát hiện ra sau lưng đã có người đứng tự bao giờ.

Lúc ấy Nhạn Hồi ngồi bên cạnh lé mắt nhìn ông, tuy ông đã tu đạo trăm năm nhưng vẫn trẻ tuổi như trước, chen đầu vào cùng nghe chuyện với mọi người như một đứa trẻ vậy.

Khi nghe sư tỷ nói: "... Tô Ảnh môn chủ nhìn thấy sư tổ bị thương nên sinh lòng giận dữ, vung chưởng đánh yêu quái, liền chết cứu sư tổ."

Người trong cuộc là sư tổ đây sờ cằm: "Ồ... Tại sao sư tổ lại là người được cứu?"

Sư tỷ quay cũng chẳng buồn quay đầu lại: "Trước đó sư tổ vì cứu Tô Ảnh môn chủ nên bị thương đó!"

Sư tổ gật gù: “Thì ra là thế.”

Nhạn Hồi ngồi cạnh mà khoe miệng co quắp, đối thoại xong rồi, lúc bấy giờ đám người vừa nghe chuyện hay như kịch mới quay đầu lại, sững sờ nhìn Thanh Quảng chân nhân đang đứng đó cười tủm tỉm, cả một đám nghẹn họng trân trối á khẩu không thốt ra nổi từ nào nữa...

Tình cảnh khi đó há có thể dùng một từ yên tĩnh để hình dung được, cuối cùng cũng là Lăng Tiêu đứng sau lưng mặt lạnh quát lớn: “Không có quy củ.”

Mọi người lúc này mới hồi hồn, vội vàng lục tục đứng lên thở dài hành lễ với sư tổ.

Lúc đó Nhạn Hồi đứng sau cùng, nhìn Thanh Quảng chân nhân vội vàng nói với Lăng Tiêu: “Đừng đừng đừng, ta thu nhiều đồ đệ như vậy, chỉ có con là nghiêm túc nhất, bọn chúng đáng yêu như vậy, con hung hãn làm chi. Dọa chúng vậy chúng làm sao dám buôn chuyện nữa, ta làm sao mà nghe xong câu chuyện này đây.”

Lăng Tiêu quanh năm thanh cao đạm mạc cũng có lúc ôm trán thở dài: “Sư phụ...”

Đó là lần đầu tiên Nhạn Hồi nhìn thấy vị tôn giả của núi Thần Tinh bọn họ ở khoảng cách gần như vậy, đây là sư phụ của Lăng Tiêu, là người đứng trên đỉnh toàn giới tu đạo.

Ngay lúc đó, Nhạn Hồi đang cảm khái sau này muốn làm người thì nhất định phải làm người như Thanh Quảng chân nhân vậy, tính tình thản nhiên, không kiêu ngạo không nịnh bợ, không kinh hãi không sợ sệt.

Nhưng đáng tiếc là trước khi nàng trở thành người như vậy thì đã bị đuổi khỏi sư môn...

Suy nghĩ bay quá xa, Nhạn Hồi vội vàng kéo suy nghĩ trở lại.

Sư tổ Thanh Quảng chân nhân của nàng có phải là yêu Quảng Hàn môn chủ như trong lời đồn hay không thì Nhạn Hồi không biết, nhưng nàng lại biết Quảng Hàn môn chủ quả thực có người thương. Chuyện này mặc dù không được người trong cuộc xác minh nhưng lại được giang hồ lưu truyền rầm rộ, người có thể đứng ra làm chứng nhiều vô kể.

Truyện thuyết kể rằng trước đây Quảng Hàn môn chủ thích một người bình thường không tu tiên, sau đó người nọ chết, Quảng Hàn môn chủ liền bế quan tu luyện, mãi đến khi núi Thần Tinh tổ chức đại hội tu đạo, Nhạn Hồi mới nhìn rõ được khuôn mặt của Quảng Hàn môn chủ. Lúc đó bên người nàng ấy còn có một thiếu niên theo sát, một tác cũng không rời.

Có người nói đó là người yêu chuyển thế mà Quảng Hàn chân nhân tìm được.

Nhưng thiên đạo luân hồi, một người chuyển thế không phải nói tìm là có thể tìm được dễ dàng như vậy, Nhạn Hồi cảm thấy có lẽ chẳng qua cũng chỉ là một người có vẻ bề ngoài tựa tựa, làm một người thay thế mà thôi.

Đợi đã đợi đã đợi đã...

Không phải nói là kéo suy nghĩ về sao, nàng không lo nghĩ chuyện yêu tinh đi, trong đầu sao lại cứ nghĩ tới mấy chuyện bát quái linh tinh thế này...

Nhạn Hồi vỗ đầu một cái, sau đó đột nhiên phát hiện ra trong đầu nàng vẫn chưa có nửa phần manh mối nào về việc làm sao để đối phó được với con yêu long này...

Mãi đến khi bụng kêu lên òng ọc khiến nàng bưng tỉnh, Nhạn Hồi mới phát hiện ra mình nghĩ tới ngủ quên luôn. Nàng lau nước miếng, chui ra khỏi chăn, sau đó tới phòng bếp tìm màn thầu ăn.

Ra khỏi phòng bếp, Nhạn Hồi lại nghe thấy trong phòng Tiêu lão thái có tiếng người lầm rầm “Thiên linh linh địa linh linh”, nàng thăm dò tới bên cửa sổ nghe ngóng thì thấy một lão đạo sĩ đang đứng bên giường Tiêu lão thái niệm kinh: “Bệnh ma rút đi bệnh ma rút đi.”

Nhạn Hồi nhếch môi, cũng vì đám giả danh lừa bịp này nhờn như chốn nhân gian như thế này mới khiến cho thanh danh đám người tu đạo bọn họ ngày càng lụn bại.

Bên cạnh lão đạo sĩ còn có Chu thâm đã bán nàng tới đây, bà ta vỗ vai A Phúc nói: “Niệm xong cho nội cậu là được rồi, niệm xong là sẽ tốt hơn.”

Thiên Diệu đứng bên cạnh, chỉ nhìn Tiêu lão thái chứ không nói gì.

Nhạn Hồi nhìn đôi mắt hấn sụp xuống, chẳng hiểu sao bỗng nhiên cảm thấy kỳ lạ, dường như nàng có thể nghe được giọng nói của hắn, nàng có thể nghe thấy trong lòng hắn đang nói, rằng hắn biết những thứ này là lừa đảo mà thôi, nhưng hắn vẫn hi vọng có thể được như lời Chu thâm nói, niệm xong là sẽ tốt hơn.

Làm bạn đã mười năm, dù sao yêu quái này cũng có lòng cảm kích với bà lão này.

“Đinh!” Lão đạo sĩ rung chuông, dường như tiếng chuông khiến Nhạn Hồi đột nhiên tỉnh giấc, nàng vỗ mặt mình một cái, giật mình vì bản càng ngày càng khó hiểu thân từ sau khi xuống núi, sao lại phải hao tổn tâm trí đi nghĩ cho một tên yêu quái mang tâm tư muôn hại nàng chứ.

Nàng lắc đầu, vào phòng bếp lấy thêm hai cái màn thầu, ăn xong lại hung dữ đi vào lấy thêm hai cái nữa.

Dù sao cũng đã trúng chú thuật rồi, ăn chùa thì ai ngu gì mà không ăn, cứ phải ăn đã, ăn mạnh ăn dữ vào, cơn tức này không giải tỏa được thì nàng cứ ăn cho đã trước đã.

Lúc Nhạn Hồi ăn đến phòng cả má đi ra khỏi phòng bếp, tên đạo sĩ cũng đã làm xong pháp. Tiêu lão thái vốn đã bệnh đến run rẩy được Thiên Diệu dìu đi tiền tên đạo sĩ.

“Đa... Đa tạ đạo trưởng.”

Nhạn Hồi yên lặng bĩu môi.

Tên đạo sĩ bên kia vờ vịt gật đầu, chấp tay cáo từ, quay người lại lại thấy Nhạn Hồi vẫn đang nhai mản thầu bên này. Sau đó ánh mắt y rơi xuống cổ nàng.

Đó là nơi Nhạn Hồi đeo mảnh vỡ của cây trâm ngọc.

Ánh mắt tên đạo sĩ sáng lên: “Vị này là?” Hắn nhìn chằm chằm vào Nhạn Hồi, hỏi Chu thăm.

Chu thăm liếc nàng một cái, dường như vẫn còn ghi hận với nàng: “À, đây là cô vợ Tiêu lão thái mua cho cháu trai bà ấy.”

Tên đạo sĩ gật đầu: “Ta thấy tướng mạo vị cô nương này cũng rất được, đích thị là tướng vượng phu, bà lão mua được cô cháu dâu tốt lắm.” Nghe hắn khen tới vậy, bà lão lại cười híp mắt.

Chu thăm đứng bên hừ lạnh: “Mặt thì tốt nhưng tính thì chẳng tốt chút nào.”

Nhạn Hồi cười ha hả một tiếng, bẻ khớp tay muốn cho bà ta thưởng thức tính tình chẳng tốt chút nào của mình.

“Chỉ là nóng tính thôi, nhưng mảnh ngọc trên cổ cô nương này lại rất hài hòa.” Đạo sĩ nọ nhìn chằm chằm vào mấy miếng ngọc trên cổ Nhạn Hồi: “Nếu như có thể giao miếng ngọc này cho đạo sĩ ta, hẳn là ta sẽ có thể giữ được dương thọ của bà đến thêm một hai chục năm chưa biết chừng.”

Lời vừa nói ra, trong tiểu viện chớp mắt đã yên lặng.

Sau đó ánh mắt mọi người đều rơi lên miếng ngọc trên cổ Nhạn Hồi.

Thấy vậy, ánh mắt Nhạn Hồi chợt lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào tên đạo sĩ: “Người dám dùng đôi mắt chó của người nhìn miếng ngọc này nữa thử xem?” Trong giọng nói đã bao trùm sát khí: “Ta sẽ khiến cho người hôm nay phải bò mà ra ngoài.”

Tên đạo sĩ nhìn ánh mắt của nàng mà nuốt nước miếng.

Chu thăm bên cạnh kêu lên: “Ói giời! Nghe mấy câu này mà xem! Dùng thứ này kéo dài tuổi thọ cho nội mình mà cũng không chịu! Đúng là đồ bất hiếu đáng bị sét đánh!”

Tiêu lão thái nghe Chu thăm la vậy thì ho một tiếng, sau đó nhìn Nhạn Hồi, run rẩy đưa tay ra: “Nha đầu, con cứu bà già ta đi, bà còn muốn nhìn thấy chất mình nữa...”

Thiên Diệu vẫn dìu Tiêu lão thái, đứng đó giả ngu, đôi mắt lại vòng vo nhìn Nhạn Hồi.

Nhưng chỉ thấy Nhạn Hồi đứng thẳng lưng đối mặt với mọi người, sắc mặt không có lấy nửa phần buông lỏng.

Dường như cho dù là nghi vấn sắc bén, chỉ trích khó chịu nổi gì cũng chẳng mấy may tổn thương được nàng.

“Các người bắt cóc ta, bây giờ còn muốn ép ta làm những gì các người muốn sao?”

“Các người một người thì bán ta, một thì mua ta, một thì xem ta như hàng hóa giao dịch, một thì xem ta như công cụ sinh con, các người không xem ta là con người, sao ta phải xem các người là con người, hôm nay không bàn đến chuyện tên đạo sĩ này có bản lĩnh kéo dài được tuổi thọ thật hay không, cho dù y có thể thì nếu ta đây cứu bà cũng là do ta phẩm đức cao thượng, ta không muốn cứu bà cũng là lẽ đương nhiên của ta.”

Cầm Nhạn Hồi hơi nâng lên, sắc mặt có mấy phần khinh miệt: “Đám thô bỉ các người, ta cũng chẳng muốn nói mấy lời khó nghe với các người, nhưng hôm nay các người đã ép ta, ta đây liền nói thẳng ra.”

“Muốn chết trai sao, muốn sống sao, muốn ngọc hả...” Nhạn Hồi lại hừ lạnh một tiếng: “Tự tới mà cướp.”

Ghi chú:

1. Tam tục: Dong tục, đê tục, mị tục, tức là tục tăng, dung tục, mị tục.

Chương 9

Chu thâm và tên đạo sĩ đứng ngoài sân nghe Nhạn Hồi nói vậy thì đều sững sốt.

Yên lặng bao trùm.

Cuối cùng vẫn là Tiêu lão thái không nhịn được nữa, ho khan hai tiếng mới khiến Chu thâm tỉnh táo lại, bà ta la lên: “Ồi giờ ơi, ời giờ ơi, con bé này còn dám nói những lời như vậy, quả nhiên là muốn lật trời rồi!” Nói xong bà ta lắc mông bước lên hai nước: “Bà đây hôm nay phải thay Tiêu lão thái dạy dỗ cô mới được...”

Lời còn chưa dứt, Nhạn Hồi đã cười lạnh một tiếng, nhưng chưa kịp ra tay thì đã thấy Chu thâm kêu lên một tiếng rồi chẳng hiểu sao lại té ngửa ra, bà ta “Á” một tiếng, sau đó dường như chân rất đau, cứ ngồi dưới đất la ầm không đứng lên nổi.

Đuôi lông mày của Nhạn Hồi khẽ động, khóe mắt liếc thấy một viên đá lăn qua.

Vốn nàng còn định dạy dỗ đám buôn người còn dám cướp đồ của nàng này một trận... Không ngờ lại bị hòn đá này nặng tay trên.

Nhạn Hồi đảo mắt nhìn Thiên Diệu, chỉ thấy hần đứng đó rũ mắt diu Tiêu lão thái, quả là y như một tên đàn chẳng biết cái gì cả.

Tên đạo sĩ muốn đi qua đờ Chu thắm đang ăn vạ kêu trời gọi đất, Nhạn Hồi liền nhanh chân đá một hòn đá ngay gần đó, trúng ngay đầu gối y, tên đạo sĩ la lên một tiếng rồi ngã nhào xuống chỗ Chu thắm.

Nhạn Hồi khinh bỉ nhìn bọn họ: “Ha hả, đạo trưởng đã lợi hại như vậy, có thể kéo dài tuổi thọ của người ta tới mười năm, vậy chỉ bằng bây giờ niệm chú chữa xương cốt cho người đàn bà chanh chua này xem nào.”

Chu thắm chửi bới mất mấy ngày liền.

Tên đạo sĩ lại không nói gì, buồn bực im lặng đứng lên, kéo Chu thắm đi ra khỏi viện, trong miệng còn thấp giọng lầm bầm: “Đi thôi đi thôi, cô nương này không dễ chọc đâu.”

Nhìn hai người lão đạo bỏ đi, Nhạn Hồi ghét bỏ hừ lạnh một cái rồi quay đầu lại, chỉ thấy Thiên Diệu diu Tiêu lão thái đi vào trong phòng, chẳng buồn liếc nàng lấy một cái.

Từ đầu chí cuối hần vẫn không nói lời nào. Nhưng Nhạn Hồi lại nhìn thấy mặt đất chỗ hần đứng có một cái hố nho nhỏ đựng mấy viên đá.

Lần này trong lòng nàng cũng kinh ngạc rồi, không ngờ tên yêu quái này lại giúp nàng.

Đến tối hai người lại ngủ cùng phòng, Thiên Diệu vẫn ngủ ngời trong góc như cũ, chẳng hé răng lấy một lời về chuyện ban ngày. Nhưng Nhạn Hồi nằm trên giường một chốc đã không nhịn được nữa, đành hỏi: “Hôm nay ta phát hiện ra tên yêu quái nhà ngươi cũng không phải không biết nói lý... Nhưng ngươi lại hạ chú trong màn thầu của ta.”

Không có tiếng Thiên Diệu đáp lại, trong phòng rơi vào yên lặng.

Đụng phải bản tính trầm mặc của tên yêu quái này, Nhạn Hồi cũng chẳng để ý làm gì, chỉ tròn mắt nhìn bóng tối đen kịt trước mắt, hỏi: “Rốt cục lúc trước ngươi độ kiếp gì vậy, sao lại biến thành như thế này?”

Nhạn Hồi vẫn không nghe được tiếng trả lời, ngay lúc nàng cho rằng hôm nay cứ yên lặng mà ngủ như thế thì bên kia bỗng nhiên truyền đến tiếng tự giễu: “Ta vượt được kiếp, nhưng lại không vượt được lòng người.”

Mà lúc này, Nhạn Hồi vốn là nghe thế liền trở nên bối rối không nghe được hần kể lại chuyện xưa, chỉ đành cuốn chặn trở mình nói: “Hỏi ngươi một câu, trả lời đơn giản là được rồi, giả bộ văn thơ cái gì, đêm hôm khuya khoắt dễ động tình đây...”

“...”

Chưa tới một lát sau, trên giường đã truyền đến tiếng Nhạn Hồi thở đều đều.

“Đầu óc đơn giản.” Giọng nói Thiên Diệu yên tĩnh bay theo gió trong bóng đêm.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ rọi lên người hắn, hắn nhìn ánh trăng sáng ngời rồi nhắm mắt lại, trong đầu lại là âm thanh vang vọng đuổi mãi không đi.

Hôm sau Nhạn Hồi đi theo Thiên Diệu đang muốn xuống ruộng làm việc, thương lượng với hắn: “Hôm qua mệt quá, ta chưa kịp nói, hôm nay ta thương lượng với ngươi một chút thế này nhé, ngươi làm việc của ngươi, ta đi điều tra chuyện xà yêu, dù sao ta cũng không chạy được, ngươi không cần cố gắng ta làm gì, như thế sẽ nhanh hơn.”

Nàng nói xong liền đi lên bờ, nhưng chưa kịp lên thì đã nhìn thấy bóng người xa xa đứng bên bờ.

Áo quần lụa trắng, khuôn mặt tinh xảo, ánh mắt vẫn có mấy phần ngốc nghếch như trước.

Là Tê Vân chân nhân.

Sao nàng ta lại tìm tới đây?

Nhạn Hồi đi tới ngòi xổm xuống bên cạnh Tê Vân chân nhân: “Sao một mình người lại chạy tới đây rồi?” Từ lúc biết Tê Vân chân nhân hoàn toàn khác biệt với lúc trước, cách nói chuyện của Nhạn Hồi với nàng ta cũng nhẹ nhàng đi nhiều.

“Con rắn nhà người... Không đúng, gã đàn ông què chân kia đâu? Y giữ người chặt như vậy, sao lại để người một mình ra đây?”

Tê Vân chân nhân không đáp lời nàng. Nhạn Hồi thoáng suy nghĩ một chút: “Cũng đúng lúc tôi muốn đi tìm hắn, tiện thể mang người về vậy, người còn nhớ đường về không?” Nhạn Hồi vừa nói vừa đưa tay dìu nàng ta, nhưng tay nàng vừa đụng phải cánh tay Tê Vân chân nhân thì nàng ta đã lập tức như bị sét đánh, giờ tay túm chặt lấy tay Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi cả kinh: “Sao...”

Nàng nhìn hai mắt Tê Vân chân nhân, chỉ thấy nàng ta tròn tròn mắt nhìn nàng chăm chăm, trong mắt có mấy phần kinh hãi, lại có mấy phần sợ sệt, dường như là nhìn thấy thứ gì khủng khiếp lắm vậy.

Nhạn Hồi được rèn đi đánh mấy con tiểu yêu tiểu quỷ đã quen, cũng can đảm hơn người thường rất nhiều, nhưng bây giờ nhìn thấy ánh mắt nàng ta như vậy cũng không tránh được lạnh toát cả sống lưng.

Tê Vân chân nhân hơi há miệng ra.

Nhạn Hồi trông thấy đôi môi tái nhợt của nàng ta run rẩy dữ tợn, dường như muốn nói gì đó, nhưng hàm răng vẫn cắn chặt khiến cả người nàng ta cũng bắt đầu run rẩy.

“Người làm sao vậy...”

Trong lòng Nhạn Hồi thấp thỏm không yên, chỉ cảm thấy Tê Vân chân nhân như đang trúng tà vậy.

“Về...” Hàm răng Tê Vân chân nhân rớt cuộc cũng nói lỏng ra, cố gắng nói một từ hoàn chỉnh: “Trở về.” Lúc nói lời này, nàng ta lại càng túm chặt tay Nhạn Hồi hơn, chặt đến nỗi khiến Nhạn Hồi còn cho rằng nàng ta muốn bẻ gãy cả xương khớp của nàng vậy.

Ngoại trừ cảm giác đau đớn, Nhạn Hồi còn cảm nhận được cảm giác lạnh toát từ bàn tay Tê Vân chân nhân, ăn mòn từng chút hơi ấm trên tay nàng...

Bàn tay kia xiết chặt, đột nhiên có người ở phía sau kéo Nhạn Hồi một cái khiến nàng lao đảo lui về sau sắp ngã, cuối cùng cũng giãy ra khỏi được bàn tay của Tê Vân chân nhân.

Tê Vân chân nhân bị sức mạnh này khiến cho cả cơ thể nghiêng một cái, ngã xuống bờ ruộng.

Sau đó nàng ta liền như một con rối tức giận, nằm yên không hề động đậy nữa.

Nhạn Hồi không nhìn người kéo mình là ai, chỉ sững sờ nhìn Tê Vân chân nhân, mãi vẫn không tỉnh táo lại nổi. Nàng ôm lấy tay bị nắm, khí lạnh như băng đang chậm rãi tan đi.

Nhạn Hồi biết đây là phá thuật gì...

Thiên Diệu nói lỏng tay nàng ra, đứng trước người nàng một chốc rồi mới ngồi xổm xuống đỡ Tê Vân chân nhân dậy.

Lúc này hai mắt Tê Vân chân nhân đã nhắm chặt, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh. Hơi thở nàng ta phả ra khí lạnh, lượn lờ thành sương trắng trong không khí, chậm rãi tan đi, có thể thấy trong cơ thể nàng ta thực sự băng hàn tới mức nào.

Nhạn Hồi biết loại pháp thuật nào có thể biến con người ta trở thành như vậy.

Là thuật Sương Hoa, khắp thiên hạ này, người có bản lĩnh dùng thuật này đã thương Tê Vân chân nhân, ngoại trừ sư phụ Lăng Tiêu của nàng ra thì e là chẳng còn ai khác nữa.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Nhạn Hồi có phần khó coi.

Nghĩ kỹ lại thời gian cũng tương đối. Ba tháng trước, đại hội tu tiên trên núi Thần Tinh mặc dù chuẩn bị kết thúc nhưng cũng chưa kết thúc hẳn, phạm là mấy vị chưởng môn tôn quý đều lưu lại đến ngày cuối cùng.

Nhưng Tê Vân chân nhân lại rời khỏi đó sớm. Ngay sau đó nàng ta liền bật tắt. Lại sau đó nữa, tất cả mọi người tìm khắp thiên hạ cũng không tìm được nàng ta...

Lần trước Nhạn Hồi nhìn thấy nàng ta cũng chỉ cho rằng nàng ta bị yêu quái đã thương nên mới ra nông nỗi này.

Nhưng bây giờ nhìn kĩ lại...

Nhạn Hồi vô thức đưa tay sờ mảnh ngọc đeo trên cổ.

Cho dù nàng ngàn lần vạn lần tự nhắc nhở bản thân rằng nàng đã không còn là người núi Thần Tinh nữa, không còn là đồ đệ của Lăng Tiêu nữa, nhưng nàng vẫn không có cách nào không để ý chuyện của y, chuyện của núi Thần Tinh, bởi nàng đã sống vì y bao năm như vậy rồi.

Những thứ đó dường như đã trở thành thứ tình cảm không kìm nổi trong sinh mệnh của nàng.

“Là thuật Sương Hoa.” Thiên Diệu nói: “Nghe nói Lăng Tiêu đạo trưởng núi Thần Tinh rất tinh thông thuật này.” Đôi mắt hắc khê đảo qua nhàn nhạt nhìn Nhạn Hồi.

“Không phải sư phụ ta...” Nhạn Hồi cắn đầu lưỡi mình, yên lặng chớp mắt: “Không phải Lăng Tiêu làm.” Nàng nói: “Từ khi Thanh Quảng Tiên tôn ẩn cư mấy năm trước, Lăng Tiêu trở thành người chủ trì núi Thần Tinh, công việc lớn nhỏ trong môn phát đều do y quản lí, trên núi Thần Tinh không có ai không phục việc y là Tiên Tôn đời kế. Đại hội tu tiên mấy tháng trước là do y chủ trì, cũng là y mở tiệc chiêu đãi tất cả các tiên nhân, y là người danh vọng chính trực. Lúc bấy giờ, Lăng Tiêu chẳng có lí do gì để ra tay với Tê Vân chân nhân cả...”

“Hơn nữa tuy Lăng Tiêu là người lạnh lùng, nhưng y... cũng sẽ không đã thương người ta như thế. Tóm lại trong chuyện này nhất định có hiểu lầm.” Nói xong câu này, Nhạn Hồi lại chột thêm một câu.

“Không phải y.”

Thiên Diệu nhìn thấy Nhạn Hồi như vậy thì cũng không nói nhiều nữa.

Hai người đang rơi vào im lặng thì đột nhiên nghe thấy âm thanh ma sát quỹ dị nhanh chóng tiến tới.

Nhạn Hồi ngẩng đầu liếc Thiên Diệu, hai người cũng không nói gì, như thể có thần giao cách cảm, Thiên Diệu đẩy mạnh Tê Vân chân nhân đang té xỉu vào lòng Nhạn Hồi, Nhạn Hồi đưa tay tiếp được, chỉ khẽ lão đảo một cái, Thiên Diệu cũng lập tức lui ra, hai người đều lui khoảng 1/3 mét, chỉ nghe một tiếng “Vù”, một cái đuôi rắn to lớn lao lên khỏi mặt đất.

Nếu không phải hai người tránh được kịp thời, chỉ e lúc này đã bị văng lên trên không rồi.

Đuôi rắn vung lên không trung khiến bụi đất bay mù.

Nhạn Hồi té xuống đất nhưng vẫn ôm Tê Vân chân nhân, còn chưa kịp đứng lên thì đã nghe giọng một người phụ nữ từ xa quét tới, hùng hùng hổ hổ: “Ban ngày ban mặt mà âm ỹ thế này! Nhà ai chết người muốn đào mộ há!”

Là Chu thắm đang đứng dậy sau một mô đất.

Đôi mắt với yêu quái, Nhạn Hồi gần như là vô thức la lên một tiếng: “Cúi xuống!”

Nhưng những lời này cũng đã chậm, Chu thắm đã đứng lên rồi.

Ngay tức thì, nàng trông thấy thân rắn to như thùng nước quật lên khỏi mặt đất, đầu rắn rũ xuống đứng trước mặt Chu thắm, phun lưỡi qua mang tai bà ta, thổi gió thanh ra thổi tan đóa hoa cài trên đầu bà ta.

“Yêu...” Chu thắm há hốc miệng, thở hắt hắt: “Yêu... Yêu...” Còn chưa nói xong, bà ta đã lao đảo một cái, ngã ngựa ra rồi không động đậy nữa.

Nhạn Hồi không kịp đi xem bà ta còn sống hay đã chết thì đã thấy cái đầu rắn uốn éo quay lại nhìn nàng.

Nàng lập tức ôm chặt lấy Tê Vân chân nhân như khúc gỗ: “Người vẫn sống! Người bình tĩnh! Đừng tức giận! Có gì từ từ nói!”